

עֲזְרֵי מַעַם ה' עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר זֹהָר לְבַר מִצְוָה

דְּרָשָׁה

מכ"ק אַדְמו"ר מְהַאֲלָמִין שְׁלִיט"א

לְבַר מִצְוָה

שֶׁל הַבְּחֹר הַחֹשֵׁב יַעֲקֹב לֵב וְאֶדְרָאוּ נ"י

אֹר לִי"ב תַּמּוּז תשע"א לפ"ק

שְׁנַת תשע"א לפ"ק

יוֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֹּהָר הָעוֹלָמִי"

בְּעִיַּת הַמִּשְׁמָשׁ תוֹבֵב"א

תַּמּוּז תשע"א לפ"ק

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
CIO CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gros
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי
בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א
וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים
ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8

רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

hazohar.com@gmail.com

נימוד ועיצוב ספרים

מקראי אור

052-7615936

דְּרָשָׁה לְבַר מִצְוָה

בְּרוּכִים הַפְּאִים בְּשֵׁם ה' - בְּרוּךְ שֶׁחֲיֵנו וְקִימָנוּ וְהִגִּיעָנוּ לְזִמְנֵי הַזֶּה. לְבַר מִצְוָה שֶׁל הַבְּחֹר הַיָּקָר וְהַחֲשׁוּב יַעֲקֹב לֵב בֶּן ר' שְׁלוֹם הַלְוִי וּוְאֶדְרָאוּ שְׁלִיט"א. לְקִים דְּבָרֵי הַזֹּהַר"ק (זוהר חֲדָשׁ פְּרָשַׁת בְּרֵאשִׁית י"א א) שְׁכַתְּבָ שֵׁם: אָמַר רַבִּי יִצְחָק חוּבָה עַל הַצְּדִיקִים לְשִׁמוּחַ בְּיוֹם זֶה כְּיוֹם שֶׁנִּכְנַס בּוֹ לַחֲפָה. וְזֶהוּ הַמְּקוֹר לְדְבָרֵי הַיְלָקוּט חֲדָשׁ (סִימָן כ"ט), וְכֵן נִפְסַק בְּמַגַּן אַבְרָהָם (סִימָן רכ"ה סק"ד) בְּשֵׁם יְלָקוּט הַנ"ל.

וְכֵן כָּתַב הַזֹּהַר עַל רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן יוֹחָאִי שֶׁעָשָׂה סְעוּדָה גְּדוּלָה בְּיוֹם שְׁמֵלָאוּ י"ג שָׁנָה לְרַבִּי אֶלְעָזָר בֶּנוֹ, וְשִׁמַּח מְאֹד וְכִסָּה כָּל הַבַּיִת בְּכֵלִים יְקָרִים. מִפְּנֵי שֶׁבָאוּתוֹ יוֹם מְקַבֵּל נְשָׁמָה חֲדָשָׁה, וְאָז מְקַבֵּל שֶׁכֶּל שֶׁל גְּדוּל. (וַעֲיֵן קַב הַיְשָׁר).

עוֹד רְאִינוּ דְבַר נִפְלָא מְאֹד בְּזוהַר חֲדָשׁ (י"ב), שֶׁבִּבְר מִצְוֹת רַבִּי אֶלְעָזָר, הִסֵּב אָבִיו רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן יוֹחָאִי יַחַד עִם הַחֲכָמִים שְׁלֹשָׁה יָמִים.

קִצַּת תְּמוּנָה, הַתְּנָא הָאֱלוּקֵי רִשְׁבִּי, בְּעַל הַזֹּהַר"ק וְעוֹד, בְּנִדְאֵי שֶׁהִיָּה יְכוּל לְחַדֵּשׁ בְּשִׁלְשָׁה יָמִים דְּבָרִים גְּדוּלִים וְנוֹרָאִים כִּידוּעַ, וְלָמָּה שֶׁהָהָ שְׁלֹשָׁה יָמִים בְּעִשִׁית סְעוּדַת בַּר מִצְוָה לְבָנוֹ. וְעוֹד קָשָׁה לְהַבִּין דְּבָרֵי הַזֹּהַר"ק שֶׁמְבִיא בְּשֵׁם רַבִּי יִצְחָק שְׁחוּבָה עַל הַצְּדִיקִים לְשִׁמוּחַ בְּיוֹם זֶה כְּיוֹם שֶׁנִּכְנַס בּוֹ לַחֲפָה.

(א) לְמָה הוּא חוּב?

(ב) לְמָה הַחוּב הוּא דוֹקָא עַל הַצְּדִיקִים לְשִׁמוּחַ?

כְּדָאִי לְהַבִּין מֵאִמֵּר הַזֹּהַר"ק שְׁכַתְּבָ שְׁחוּבָה עַל הַצְּדִיקִים וְכוּ'. אִיזָה סוּג "חוּבָה" הוּא. וְאִם הוּא חוּב, הָאִם מִן הַתּוֹרָה אוֹ מִדְּרַבָּנָן.

ידוע במצות התורה ישנם ג' סוגים: א) חובה.

ב) דברים שהם מצוה לעשותם (שיש מצוה בעשייתן) אבל לא כחובה גמורה.

ג) דברים שרשות לעשותם.

בסוג א' דברים שהם משום חובה. מצינו שמצות עשה שהאדם חייב להשתדל ולרדף אחריהן עד שיעשה אותן. כגון מצות עשה של תפלין, לולב, סכה, שופר ועוד. והם נקראים חובה שכל אדם חייב לעשותן. ולא כמו מצות מזוזה ומעקה ועוד, שאין חיוב על האדם לקבוע מזוזה, רק אם דר בבית. ואם דר כל ימיו באהל או בספינה, או אינו דר בחוץ לארץ ל' יום במקום אחד. אינו חייב במזוזה. וכן אם אינו דר בבית, רק דר באהל אינו חייב לעשות מעקה.

ומצינו בגמרא פסחים (ק"כ עמוד א') באכילת מצה בפסח, בלילה ראשונה חובה ובשאר הימים רשות. וכמו כן הוא במצות אכילה בספה, שביום א' הוא חובה, ואחר כך רשות, (עי' סכה דף כ"ז עמוד א'). ויש בזה אריכות גדולה בדברי הפוסקים, ואכמ"ל.

ונביא לדגמא פרט אחד, שכתב החנוך (באגרת המחבר בהקדמה), שהמצוות שחייבים בהם כל אדם מישראל מבלי שיתחדש בהם סבה בעולם הם ארבעים ושמונה.

ובספר המצוות להרמב"ם שמביא מצוות הכרחיות שהם מספר ששים.

והנה במצוה של שתית ד' כוסות בפסח גם כן מצינו שהוא חוב על כל אחד ואפילו עני מישראל לא יפחתו לו מד' כוסות (ועי' בפרק ערבי פסחים ובשולחן ערוך שם).

ומצינו בירושלמי שתנא אחד לא הניח תפלין מפסח עד עצרת מפני חולי הראש או חולי מעים בגלל ששתה הד' כוסות נהיה חולה ולא הניח תפלין כמו ששה שבועות. (עי' מסכתא ב"ק דף כ"א במהר"ץ חיות עיי"ש).

מזה אנו רואים המסירות נפש בשביל עשיית מצוה דאורייתא בשלמות (א) על פי שהיה יכול לצאת בנין צמוקים).

ולכאורה קשה למה כתב השלחן ערוך בפורים חייב אדם לבסומי בפורי' עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי, ולכאורה למה חייב כל כך, וראינו אצל כל הצדיקים הקדושים איך שדקדקו כל כך במצוה הזאת בפרסומי ניסא של מצות שתית היין ועוד. וגם כן למה דוקא הצדיקים ועובדי ה' דקדקו על מצוה זאת הלא הוא רק מצוה דרבנן?

אך כלל גדול למדנו עובדי ה' באמת, שבשעה שעוסקים במצוה, אפילו דרבנן, הם מקימים אותה במסירות נפש, ואינם חושבים אולי לא יוכלו לקיים מצוות אחרות, אלא כי אם המצוה שהיא לפנייהם עתה.

ואפֿשר לומר שְמַצִּינוּ בְּמַסַּכַת פְּסָחִים (דף ו' עמוד א') כְּדַתְנִיא שׁוֹאֲלִין וְדוֹרְשִׁין בְּהַלְכוֹת הַפֶּסַח קֹדֶם הַפֶּסַח שְׁלֹשִׁים יוֹם רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אומר שְׁתֵּי שַׁבָּתוֹת וְכוּ', עֵינֵי שָׁם.

והיות ופּוֹרִים הוּא בְּדִיּוּק ל' יוֹם קֹדֶם הַחֵג, וְצָרִיכִים לְלַמֵּד אִיךָ לְקַיֵּם מִצְוֹת הַד' כּוֹסוֹת בְּפֶסַח, בְּפֶרֶט לְאַחַד שְׁלֹא לְמוֹד בְּזֶה, יִלְמַד אֶת הָעֲבוּדָה הַזֹּאת בְּפּוֹרִים שֶׁהוּא ל' יוֹם קֹדֶם הַחֵג, וּמִמֵּילָא יוֹכֵל לְקַיֵּם הַמִּצְוָה שֶׁל שְׁמַחַת הַחֵג, כְּמוֹבָא בְּמִשְׁנֵה וּבְגִמְרָא סְפָה (מ"ח עמוד א') שְׁחֵיב אָדָם בְּהַלֵּל וּבְשִׁמְחָה וּבְכַבּוּד יוֹם טוֹב הָאֲחֵרוֹן שֶׁל חַג כִּשְׁאָר כָּל יְמֵי הַחֵג.

מצינו שְׁהָאֲרִיז"ל לֹא זָכָה לְכָל הַהֲתַגְלוֹת, רַק מִפְּנֵי שֶׁעָשָׂה כָּל מִצְוָה בְּשִׁמְחָה.

ועין סְדוּרוֹ שֶׁל שַׁבַּת שְׂרַשׁ הַחֲמִישִׁי עֲנַף ב' ד"ה וְשִׁמְעֵתִי בְּשֵׁם הַרְה"ק... שֶׁהֵבִיא בְּשֵׁם רַבִּי ל״וֹי יִצְחָק מִבְּרִדִּיטְשׁוֹב זצ"ל, שְׁאַלָה אִיךָ:

וכתב שֵׁם שְׂרַבִּי ל״וֹי יִצְחָק זי"ע שְׁאֵל אִיךָ כְּתוּב בְּמַגְלַת אֶסְתֵּר וַיֵּצֵא הַמֶּן בְּיוֹם הַהוּא שְׁמַח וְטוֹב לֵב, מֵאִין בָּא לוֹ זֹאת הַבְּחִינָה שֶׁל שְׁמַחָה שֶׁהוּא בְּחִינַת הַקְּדוּשָׁה, [כְּלוֹמֵר שֶׁהַשְׁמַחָה הָאֲמִתִּית בָּא רַק מִהַקְּדוּשָׁה], וְתִרְצֵן שְׁעַל יְדֵי שְׁאֵכַל סְעוּדַת אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה שֶׁהִיְתָה צְדִיקַת נְדָבָקוֹ בּוֹ חֵיוֹת נִיצוּצֵי הַקְּדוּשָׁה אֲשֶׁר בְּמֵאֲכָל הַצְּדִיקַת אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה, וּמִזֶּה נִצְצָה בּוֹ וְהוֹפִיעַ בְּתוֹכוֹ בְּחִינַת הַקְּדוּשָׁה וַיֵּצֵא שְׁמַח (עין ש"ס). רואים מְדַבְּרֵי הַקְּדוּשִׁים שְׁעַל יְדֵי אֲכִילַת סְעוּדַת מִצְוָה בְּכִשְׁרוֹת זוֹכִים לְשִׁמְחָה שֶׁל קְדוּשָׁה, וְאֲפִילוֹ רִשְׁעֵי כְּמוֹ הַמֶּן הַתְּנוּצֵץ בּוֹ שְׁמַחָה, רַק שֶׁהַפְּסִיד בְּגִדְל רִשְׁעוֹתוֹ, וְרֵאֵינוּ הַנְּהַגַת צְדִיקִים שְׁאֵכְלוּ שִׁירֵי מִצְוָה שֶׁל תְּלִמִּידֵי חֲכָמִים [מוֹבָא בְּשִׁלְה"ק שֶׁהוּא תְּקוּן הַבְּרִית], אִם כֵּן עֵתָה שְׁזוּהֵי וּנְדָאֵי סְעוּדַת מִצְוָה, עַל כִּלְנוּ תִּשְׁרֶה שְׁמַחָה עֲלִיוֹנָה הַמְּבִיאָה לְרוּחַ הַקְּדוּשָׁה, וְכִמוֹ שְׁמַצִּינוּ אֲצֵל הָאֲרִיז"ל שְׁזָכָה לְכָל הַהֲשָׁגוֹת עַל יְדֵי שֶׁעָשָׂה כָּל מִצְוָה בְּשִׁמְחָה, וְכֵן מוֹבָא בְּחִז"ל שִׁינָה הַנְּבִיא קָבַל נְבוּאָה מִפְּנֵי שְׁמַחַת בֵּית הַשְּׁוֹאֲבָה.

בואו חשבון !!! - מַה שִׁיְהוּדֵי אֶחָד יִכּוֹל לְזַכּוֹת עַל יְדֵי לְמוֹד הַזוּהַר בֵּין בֵּימֵי הַחֹל וּבֵין בְּשַׁבַּת קִדְשׁ

רבתינו הַפְּלִיגוּ בְּשַׁבָּחָה וְעִרְכָּה שֶׁל תּוֹרָה הַנְּלֻמְדַת בְּשַׁבָּתוֹת עַל פְּנֵי זוֹ הַנְּלֻמְדַת בֵּימֵי הַחֹל, כְּלִשׁוֹן הַזוּהַר הַקְּדוּשׁ (סוף פְּרָשַׁת "שְׁלַח-לֶדֶד") - זָכָא חוֹלְקִיהוֹן דְּכָל אֵינּוֹן דְּמִשְׁתַּדְּלִין בְּאוֹרֵיתָא, יוֹמָא דְּשַׁבָּתָא מִשְׁאָר יוֹמִין".

מְרָנָא הַרִי"ח הַטוֹב, בְּסִפְרוֹ "בֵּן אִישׁ חַי" (פְּרָשַׁת שְׁמוֹת שְׁנָה שְׁנִיָּה), כְּתַב וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: כְּתַבוּ הַמְּקַבְּלִים ז"ל, דְּגִדּוּל פְּעַל הַנְּעֻשָׂה מֵעַסֵּק הַתּוֹרָה בְּיוֹם שַׁבַּת, אֶלְף פְּעָמִים יוֹתֵר מִן הַנְּעֻשָׂה מֵעַסֵּק הַתּוֹרָה שֶׁל יְמֵי הַחֹל. עַכְל"ק.

ובאורו: על פי מאמר חז"ל, דיומו של הקב"ה אלף שנים, שנאמר כי אלף שנים בעיניך כיום אתמול וגו' - ושבת קודש היא מעין עולם הבא - זאת אומרת, דיומו של הקב"ה. אם כן בשבת קודש הכל בערך של יומו של השני"ת ויתעלה, אשר על כן, כל פעלה קדושה בשבת קודש, עולה אלף ידות, לערך ימי החול. (מצא חן במדבר).

בואו והתחברו לרבי שמעון בר יוחאי זי"ע

רבנו מרדכי שרעבי זי"ע התבטא פעם באזני מקרביו ואמר: "שעה של למוד תורה על דרך הפשט ביום השבת, שנה ללמוד שנה שלמה ביום חל. ושעה אחת של למוד זהר וקבלה ביום חל, היא כמו שנה של למוד פשט ביום חל. ולמוד הקבלה וזהר ביום שבת במשך שעה שנה ללמוד שבועים וחמש שנה בימות החל"ב. ופסק הגה"ק הפך החיים (קנ"ה סקי"ב), דלמוד הזהר יחשב ללמוד הקבלה. וכתב הפלא יועץ וזה לשונו: ואפילו אי לא ידע מאי קאמר ושוגה בו שגיאות הרבה הוא חשוב לפני הקב"ה כדכתיב ודגלו עלי אהבה ופרשו חז"ל ודלוגו עלי אהבה, עכ"ל.

ובכ"ר דבר בקדשו מהר"ש בוזגלו זי"ע מאור עינינו בעל "הכסא מלך" דלמוד הזהר הקדוש עולה שעה אחת לערך שנה של למוד הפשט, והובא פסקו בכף החיים (סימן קנ"ה סקי"ב), וז"ל: "הכסא מלך" (תקון מ"ג): כי למוד הזהר הקדוש בגירסא בעלמא בונה עולמות, וכל שפן אם יזכה ללמד ולהבין אפלו פרוש מאמר אחד, יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה, ומבטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא, ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקיעא.

גם בתקון ל' כתב (הכסא מלך), וזה לשונו: פמה גדול חיוב על תלמיד חכם ללמד קבלה. וענשם פמה גדול אם אינם לומדים קבלה וגורם ארך גלותא כי הם מעפבים הגאלה רחמנא ליצלן, כי יעשה בשעה אחת בלמוד הקבלה מה שלא נעשה בלמוד חדש ימים בפשטי התורה, כי גדול כחה לקרב הגאלה.

העולה מדברי רבותינו הכסא מלך והרי"ח הטוב זי"ע, דהלומד שעה זהר הקדוש בשבת קודש, כלומד אלף שנה פשט ביום חול. ולפי זה, אם יזכה ללמד שש שעות זהר הקדוש בשבת קודש, הרי שזכה לתקן כל

הערות. ∞

[ב] הערה מאת רש"י: והבנה לדברי רבנו ימצא הקורא מלשון הזהר המדמה את למוד המשנה כחציר וכתבן אצל סודות התורה, ונזכר בפרשת "ויצא" ברעיא מהימנא (דף עה:) "ווי לאינן דאכלין תבין באורייתא ולא ידעין בסתרי דאורייתא". ועוד הביא מורנו הרב חיים ויטאל בהקדמתו ל"שער ההקדמות", לשונות ומקורות שונים שקוראים ללמוד הנגלה שפחה וקליפין לעמית תורת הקבלה.

השית אלפין ימי הבריאה [וכל העולם מתעלה על ידו]. ובנוסף על כך חדושו של בעל אורחות צדיקים (שער השמחה) המבאר דלמוד (וכל מצוה) הנעשה בשמחה ערכו כפול אלה, יוצא שכאשר יהודי לומד בשבת קודש ובשמחה תורת הרשב"י - "הזהר הקדוש" עולה בשעה אחת לערך של מליון שנה, (למוד פשט בימי החול). ואיתא באבות דרבי נתן (פרק ג' משנה ו'): רבי ישמעאל ברבי יוסי אומר... אם למדת תורה בשעת הריוח אל תשוב לך בשעת הדחק, לפי שטוב לו לאדם דבר אחד בצער ממאה בריוח (עיי"ש), על כן כאשר לומד ביסורים הכל כפול מאה, סך הכל לימוד זוהר הקדוש שעה בשבת שווה מאה מליון שנה תורה!!! ושנה אחת כ-28.000 שנה תורה. צא וחשב בלמוד הזהר הקדוש בשבת, בכל שנה אתה משמח את הקדוש ברוך הוא ומקים את הפסוק "ועתה יגדל נא כ"ח ה".

כתב הכף החיים (סי' קנ"ה סק"ב): מצוה פרייה ורביה שלא יהא עקר בשכלו שאינו מוליד ואמרו חז"ל ודלא מוסיף יסף, וצריך שיחדש בכל יום ומה שלא חדש מקדמת דנא, ובזה יאירו ימיו לעולם הבא (בשם אור צדיקים אות י"ג), וכתב מרנא הבן איש חי ז"ע (חלק דרושים פרשת משפטים ד"ה אם אדוניו יתן לו), וז"ל: פי חדושי תורה בחלק הנסתר נקראים בנים וחדושי תורה בחלק הנגלה נקראים בנות, עכ"ל. ויוצא לפי דבריהם הקדושים דכדי לצאת ידי חובת פרייה ורבייה בתורה חייב לחדש גם בנגלה וגם בנסתר ומי יאמר זפיתי ויצאתי ידי חובתי.

ובזהר הקדושו (פרשת שלח לה' קע"ג ע"א) כתוב, שכל יהודי חייב לחדש חדושים בשבת קודש, והקב"ה שואל לנשמה מה חדשה, ואם לא חדשה נמצאת בבושה גדולה.

הערות.

[ג] כתב קב הישר (פרק ל"ה) דביום התאריציט של אביו או אמו, וכן גם של חמיו וחמותו, לא די בקדיש ותענית שמועיל להינצל ממקצת תדיו, אלא יראה להמציא לעשות טוב ביום הזה, ויראה לחדש בו איזה דבר בתורה, אז יש תועלת גדול לאביו ולאמו, וכן בשאר ימות השנה פשהבן מחדש איזה חדוש תורה לשמה, אז הבן משמח אביו ואמו, ומעטרין לאביו ואמו בכמה עיטורין, וכן לחמיו וחמותו, (עיי' שם).

[ד] זוהר (פרשת שלח לה' קע"ג עמוד ב'): כיון דסלקין פלהו נשמתין דשארין עליהו דישוראל. סלקי וקיימין בדיקנא קמי מלכא קדישא, וקודשא בריך הוא שאיל לכלהו, מאי חדושה הוה לנו בההוא עלמא באורייתא. זכאה איהו מאן דחדושה דאורייתא אמרת קמיה. כמה חדוה עביד קדשא בריך הוא, פניש לקמליא דליה, ואמר, שמעו חדושה דאורייתא, דאמרת נשמתא דא דפלוני, וכלהו מוקמי ההיא מלה בתרי מתבתתי. אינון לתתא, וקודשא בריך הוא לעילא, חתים לההיא מלה. - [ביאור: כיון שעולות כל הנשמות שטרו על ישראל, עולות ועומדות בדמות לפני המלה הקדוש, והקדוש ברוך הוא שואל את כלם: איזה חדוש היה לכם באותו עולם בתורה? אשרי מי שאומר לפניו חדוש על התורה. כמה חדוה עושה הקדוש ברוך הוא. מכנס פמליה שלו ואומר: שמעו חדוש תורה שאמרת נשמת פלוני זה. וכלם מעמידים אותו דבר בשתי ישיבות. הם למטה, והקדוש ברוך הוא למעלה חותם לאותו דבר].

תא חזי, כד מלה אתחדש באורייתא, ונשמתא דנתתא בשבתא אתעסקת באינון מליו חדתיו, וסלקי

וְכַתָּב בְּסֵפֶר זֹהָר חַי, דְּכָל אֶחָד חַיֵּב לְחַדֵּשׁ בְּתוֹרָה בְּשַׁבַּת כְּפִי יְכוּלָתוֹ בְּכָל חֻלְקֵי פְרֻדֵּי הַתּוֹרָה וּבְדַרְשׁוֹת חַז"ל, וּבְשׁו"ת תּוֹרָה לְשִׁמְהָ (לְרַבְנֵי יוֹסֵף חַיִּים - או"ח סימן צ"ח) **כְּתַב: כִּי מִי שֶׁחִדָּשׁ אֵיזָה חֲדוּשׁ בְּתוֹרָה בְּמִשְׁךְ הַשְּׁבוּעַ וּכְתָבָם לֹא יוֹצִיא אוֹתוֹ בְּפֶה עַד שַׁבַּת, וְאֵז נַחֲשָׁב שֶׁחִדָּשׁוּ בְּשַׁבַּת.**

הגה"ק רבי אליעזר פאפו זי"ע בפלא יועץ (ערוך חדוש), **כְּתַב: רַק שִׁיעֲמַל בְּכָל כּוּחוֹ לְחַדֵּשׁ חֲדוּשֵׁי תּוֹרָה דְּהֵיִינוּ לְהַקְשׁוֹת וּלְתַרְץ בְּתַנ"ךְ וּבִש"ס אוּ לְפָרֵשׁ פְּרוּשִׁים בְּפְרֻדֵּי ס' עַל תַּנ"ךְ וּש"ס. וְאַח"כּ כְּתַב: וְגַם לִימוּד סֵפֶר הַזוהָר הַקְדוּשׁ אִף בְּאֵין מִבֵּין חֲשׁוֹב לוֹ כְּאִילוֹ חֲדָשׁ חֲדוּשִׁים עַכ"ל. הֲרֵאתָ לְדַעַת דְּהַלּוּמָד זֹה"ק יוֹצֵא יָדֵי חוֹבַת חֲדוּשֵׁי תּוֹרָה גַם בְּכָל הַפְּרֻדֵּי ס', וְזֶהוּ בְּוודָאֵי חֲדוּשִׁים אֲמַתִּיִּים וְתוֹרָה לְשִׁמְהָ, וּבְזֹהָר הַקְדוּשׁ בְּהַקְדָּמָה¹⁰ (דף ד' ע"ב ודף ח' ע"א),**

10. הערות.

לְעִילָא. כֹּל פְּמַלְיָא דְלְעִילָא, צִיִּיתִין לְהֵהוּא מְלָה, וְחִיּוֹת הַקְדָּשׁ מִתְרַבֵּין בְּגִדְפִין, וּמִתְלַבְּשִׁין בְּגִדְפִין. וְכֵן שְׂאִיל לֹון קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלֹא תְבִין וְשׁוֹתְקִין, כְּדִין חִיּוֹת הַקְדָּשׁ מִה כְּתִיב, (יְחִזְקֵאל א) בְּעַמְדָם תִּרְפִּינָה כְּנִפְיָהוּן, כְּמָה דְאֵת אֲמֵר (אִיב לב) כִּי עַמְדוֹ לֹא עֲנֵנו עוֹד. (נְחֵמְיָה ח) וּכְפָתְחוּ עַמְדוֹ כֹּל הָעָם. - [בִּיאור: בֹּא הָרָא, כְּשֶׁדָּבַר מִתְחַדָּשׁ בְּתוֹרָה וְנִשְׁמָה שִׁינְדֻרַת בְּשַׁבַּת הַתַּעֲסָקָה בְּאוֹתָם דְּבָרִים חֲדָשִׁים וְעוֹלָה לְמַעְלָה, כֹּל הַפְּמַלְיָה שֶׁל מַעְלָה מְקַשִּׁיבָה לְאוֹתוֹ דְּבַר, וְחִיּוֹת הַקְדָּשׁ מִתְרַבֵּים בְּכַנְפִים וּמִתְלַבְּשִׁים בְּכַנְפִים. וְכִשְׁשׂוֹאֵל אוֹתָם הַקְדוּשׁ בְּרִיךְ הוּא וְלֹא מְשִׁיבִין, וְשׁוֹתְקִין, אֵז חִיּוֹת הַקְדָּשׁ מִה כְּתוּב? (יְחִזְקֵאל א) בְּעַמְדָם תִּרְפִּינָה כְּנִפְיָהוּן, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (אִיב לב) כִּי עַמְדוֹ לֹא עֲנֵנו עוֹד. (נְחֵמְיָה ח) וּכְפָתְחוּ עַמְדוֹ כֹּל הָעָם]. (עֵיין שֵׁם בְּאוּרְךָ וְגַדְף קע"ד ע"ב). (ועֵין בְּ"סִידוּרוֹ שֶׁל שַׁבַּת" שֶׁרַשׁ הַחֲמִישִׁי עַנְף ב' אוֹת ח', וז"ל: וְדַבְּרִי הֲלַל בְּשַׁבַּת נִתְּנָה תּוֹרָה, אִף אוֹר הַתּוֹרָה וְרִזִּין דְּאוֹרֵיִתָּא צְרִיךְ אֲדָם לְחַדֵּשׁ בַּיּוֹם הַשַּׁבַּת, (עֵיין שֵׁם).

[ה] כְּתוּב בְּהַקְדָּמַת הַזוהָר (דף ד' ע"ב, ודף ה' ע"א). בְּרֵאשִׁית רַבִּי שִׁמְעוֹן פְּתַח (יְשַׁעְיָה נא) וְאֲשִׁים דְּבָרֵי בְּפִיָּה. כְּמָה אֵית לִיה לְבַר נֶשׁ לְאִשְׁתְּדָלָא בְּאוֹרֵיִתָּא? וּמָמָא וְלִילֵיָא, בְּגִין דְּקָדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא צִיִּית לְקַלְהוֹן דְּאֲנֹן דְּמִתְעַסְקֵי בְּאוֹרֵיִתָּא, וּבְכָל מְלָה דְּאִתְחַדָּשׁ בְּאוֹרֵיִתָּא עַל יְדָא דְּהֵהוּא דְּאֲשַׁתְּדַל בְּאוֹרֵיִתָּא. עַבִּיד רְקִיעָא חֲדָא. - [בִּיאור: בְּרֵאשִׁית. רַבִּי שִׁמְעוֹן פְּתַח, (יְשַׁעְיָה נא) וְאֲשִׁים דְּבָרֵי בְּפִיָּה. כְּמָה יֵשׁ לְאֲדָם לְהַשְׁתַּדֵּל בְּתוֹרָה יוֹמָם וְלַיְלָה, מִשּׁוּם שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרִיךְ הוּא מְקַשִּׁיב לְקוֹלוֹת אוֹתָם שֶׁמִּתְעַסְקִים בְּתוֹרָה. וּבְכָל דְּבַר שֶׁמִּתְחַדָּשׁ בְּתוֹרָה עַל יְדֵי אוֹתוֹ שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל בְּתוֹרָה, עוֹשֶׂה רְקִיעַ אֶחָד] (ועֵין שֵׁם בְּאוּרְךָ).

(וּבְהַמְשָׁךְ) וְעַל דָּא כְּתִיב, (יְשַׁעְיָה ה) הוּי מוֹשְׁכֵי הָעוֹן בְּחַבְלֵי הַשָּׂוּא. הָעוֹן דָּא דְּכוּרָא. וְכַעֲבוֹת הָעַגְלָה חֲטָאָה. מָאן חֲטָאָה, דָּא נִקְבָּא דְּאֶקְרִי חֲטָאָה. אֵיהוּ מְשִׁיךְ הֵהוּא דְּאֶקְרִי עוֹן בְּאֲנֹן חַבְלֵי הַשָּׂוּא. וְלְבַתֵּר כַּעֲבוֹת הָעַגְלָה חֲטָאָה, לְהֵיחָא נִקְבָּא דְּאֶקְרִי חֲטָאָה, דְּתַמְּוֹן אִתְתַּקַּפַת לְמַהוּי טַס לְקַטְלָא בְּגִי נְשָׂא. וְעַל דָּא (מְשַׁלִּי ז) כִּי רַבִּים חָלְלִים הִפִּילָה, מָאן הִפִּילָה, דָּא הֵיחָא חֲטָאָה דְּקַטְלִית בְּגִי נְשָׂא. מָאן גְּרִים דָּא, תְּלַמִּיד חֲכָם דְּלֹא מְטִי לְהוֹרָאָה וּמוֹרָה, רַחֲמֵנָא לְשַׁזְבֹּן. - [בִּיאור: וְעַל זֶה כְּתוּב (יְשַׁעְיָה ה) הוּי מוֹשְׁכֵי הָעוֹן בְּחַבְלֵי הַשָּׂוּא. הָעוֹן זֶה הַזְכָּר. וְכַעֲבוֹת הָעַגְלָה חֲטָאָה, מִי חֲטָאָה? זֶה הַנִּקְבָּה שֶׁנִּקְרָאת חֲטָאָה. הוּא מוֹשְׁךְ אֶת אוֹתוֹ שֶׁנִּקְרָא עוֹן בְּאוֹתָם חַבְלֵי הַשָּׂוּא. וְאַחַר כֵּן כַּעֲבוֹת הָעַגְלָה חֲטָאָה, אֶת אוֹתָהּ הַנִּקְבָּה שֶׁנִּקְרָאת חֲטָאָה, שֶׁשֵּׁם הַתְּגַבְרָה לְהִיּוֹת טַסָה לְהַרְגַּ בְּגִי אָדָם. וְעַל זֶה (מְשַׁלִּי ז) כִּי רַבִּים חָלְלִים הִפִּילָה. מִי הִפִּילָה? זֶה אוֹתָהּ הַחֲטָאָה שֶׁהוֹרָגַת בְּגִי אָדָם. מִי גֵרַם אֶת זֶה? תְּלַמִּיד חֲכָם שֶׁלֹּא הִגִּיעַ לְהוֹרָאָה וּמוֹרָה. הִרְחֵמוּן צִילָנִין]. אֲמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן לְחַבְרָאֵי בְּמִסְתָּא מְנַיִכוּ דְלֹא תַפְקוּן מִפּוּמֵיִכוּ מְלָה דְּאוֹרֵיִתָּא דְלֹא יִדְעַתוּן וְלֹא שִׁמְעַתוּן מֵאִילָנָא וּרְבָרְבָא כְּדָקָא יֵאוּת, בְּגִין דְלֹא תְהוּוּן גְּרַמִּין לְהֵהוּא חֲטָאָה לְקַטְלָא אֶכְלוּסִין דְּבַר נֶשׁ לְמַגְנָא. פְּתַחוּ כְּלָהוֹן וְאֲמַרוּ רַחֲמֵנָא לְשַׁזְבֹּן, רַחֲמֵנָא לְשַׁזְבֹּן. - [בִּיאור: אֲמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן לְחַבְרָיִם, בְּבִקְשָׁה מִכֶּם שֶׁלֹּא תוֹצִיאוּ מִפִּיכֶם דְּבַר תּוֹרָה שֶׁלֹּא יִדְעַתֶּם וְלֹא שִׁמְעַתֶּם מֵעַן גְּדוֹל כְּרָאוּי, כְּדִי שֶׁלֹּא תִהְיוּ גוֹרְמִים לְאוֹתָהּ

כתב: דכמה צריך ליהנה שיהא תורתו תורת אמת ועתה על ידי הלימוד הנפלא בזוהר הקדוש ששעה שווה שנה כדברי הפסא מלך ובשבת עולה לערך אלה שנה כדברי הבן איש חי זי"ע, ובשמחה למליון שנה כדברי האורחות צדיקים, וביסורים כפול מאה כדאיאתא באבות דרבי נתן (פרק ג' משנה ו'), לפי שטוב לו לאדם דבר אחד בצער ממאה בריוחיו, וגם צער כבישת היצר נחשב ליסורים, [כפתוב בספרים הקדושים] ואיתא בילקוט שמעוני (קהלת פרק ב - ג' תתקסח): אמר רבי חנינא בר פפא תורה שלמדתי באף נתקיימה לי. בואו וראו: שעה אחת לימוד זוהר הקדוש בשבת קודש שווה מאה מליון שנה תורה, ועוד, נחשב כמו שמחדשים חדושים בתורה, ובכך כל אחד ימצא תיקון ונחת לנשמתו.

החלש יאמר גבור אני

הגע בעצמך: 10,000 אברכים שלומדים 10 שעות ביום, יש לנו מליון שנה תורה, וכאשר יהודי פשוט או אפילו ילד קטן שלומד רק שעה אחת בשבת זוהר הקדוש, גם פן שווה מליון שנה תורה. ואם קשה לך ללמוד אז זכית למאה מליון שנה, [כמו 10,000 אברכים שלומדים 10 שעות ביום במשך מאה ימים¹⁰], וכך יקויים בנו דברי הנביא יואל (ד' י') "החלש יאמר גבור אני" וכל יהודי יכול לזכות לזה ולהביא את המשיח ברחמים.

ובארנו מהספרים הקדושים שלמוד הזוה"ק בשבת קודש שנה מאה מליון שנה תורה. (ראה ערכה של שעה). ובנדאי כל המשתתפים בשמחה זו יזכו ללמוד זוהר הקדוש בשבת בשמחה, ובכך יזכו לנשמה יתרה ויטעמו טעם ענג שבת אמתי. - וכתב בסידורו של שבת (שד"ש חמישי ענף ג' אות ו'), מי שזכה ה' לשארי בחינות החיות שהם חלק הרוח והנשמה, ובהופיע עליהם אור השבת וירגיש גם ברכה בנשמתו בגדל השמחה הנעשה ביום הזה, אז

¹⁰ הערות.

החטא להרג המוני בני אדם לחנם. פתחו כלם ואמרו, הרחמן יצילנו, הרחמן יצילנו.
 [ז] כתב החפץ חיים בספר **צפית לישועה** - (פרק א'): וידוע דאינתא באבות דרבי נתן דפעם אחת בצער שקול ממאה פעמים שלא בצער, ועבודת השם יתברך כעת היא טהורה ונקיה שאין בה מטרה לכבוד או שאר פניות, כי אדרבא נתקים בנו בעוה"ר וסר מרע משתולל על הבריות, (פרשי" בסנהדרין צ"ז ע"ב על העולם אומדן עליו שטפה הוא, היינו משתולל לשון שטות), וראי ה' מאסו אצל כמה סוגי אנשים. ויש אנשים אשר בשביל לעשות את בניהם יהודים קשרים כדת התורה, מקבלים עליהם לחיות חיי עני ודחק כל ימיהם, ומשארי עמלם יפרישו שכר למלמדים ומורים שיחזקו בניהם בתורת ה'. ואינם מהגרים ממקומם למרות עונים ודחוקים למקומות הרחוקים שהפנתה מצויה יותר בשביל חנוה בניהם לתורה ויראה, בודאי נכל לומר דנחשב זה תשובה לה' בכל לב ונפש.

[ז] ואפשר להמליץ על זה את דברי חז"ל הקדושים על הפסוק: מה ה' אלקיך שואל מעמך פי אם ליראה... אל תקרי מה אלא מאה. שבלימוד שעה אחת זוה"ק בשבת יחשב לך למאה ימים של לימוד תורה של עשרת אלפים אברכים הלומדים עשר שעות ביום, ובכך גם תזכה ליראת שמים טהורה.

יתלהב ויחשק לבו, ויתאנה מאד לתורה המשמחת לב, ולרזין דאורייתא אשר כל מחמדי עולם לא ישוו למי שזוכה לטעם בנפשו שמחה זו, עד כאן לשונו. ובנדאי מי שילמד זוה"ק בשמחה יזכה להבטחתו של הצדיק הקדוש הזה.

וממילא אפשר להבין למה שקה רבי שמעון בר יוחאי זיע"א זמן של ג' ימים בשמחה הזאת, כדי להטביע בבר מצוה גודל כח השמחה של מצוה.

מזה מוכן למה דוקא חובה הוא על הצדיקים, מפני שמחה הוא אחד מהדברים שאי אפשר לומר לאדם תהיה בשמחה, וזה יכולים רק לומר לאחד שידע ומרגיש בפעל ממש השמחה הגדולה הלזה שזוכים אחר זמן של עשר שנים שעסק עם בנו וקיים המצוה של ולמדתם אותם את בניכם לדבר בם וכו' (פמבאר בקדושין ל' עמוד א'), והכין את בנו כל ימי נעוריו שיוכל לקיים המצוות כהלכתן, וכל ימיו חפה על זה שיוכל להכניסו לעל המצוות, ועכשו שזכה לזה אין לך שמחה גדולה מזו, שנותנים למקום שבח והודאה שזכה הבן להיות בר מצוה וגדול המצוה ועשה, ושזכה האב לגדלו עד עתה ולהכניסו בברית התורה. ועל כן המצוה והשמחה אין לה שעור.

וגם דעל ידי סעודת הצדיקים דוקא [כמו שמצינו באסתר המלכה] זוכים לשמחה אמתית.

ישנם שש מצות עשה שחובתן תמידית ולא תפסק המצוה מעל האדם אפילו רגע כל ימיו, ואלו הן: להאמין בה', ליחדו, לאהבה אותו וליראה אותו, לא להאמין באל זר, ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם.

ועקר מצות אלו הם במצות עשה של קריאת שמע שעקר מצותן צריך להיות כשהתפלין מנחים עליו, כמבאר בשלחן ערוך ובפוסקים.

ואיתא בספרי יראים דיכונן בקריאת שמע שמקבל עליו על אלקותו יתברך שמו על זרעו וזרעו עד עולם, להורותם דרך ה' וזה סגולה גדולה שיהיו בניו יראי ה'.

באמת למה הסב רשב"י עם החכמים ג' ימים, אמנם באמת צריך להיות בשמחה מפני שזכה שהבן שלו נכנס לעל המצוות, אבל איזה שמחה יש לחכמים אחרים שצריכים גם כן ליסב עמו ביחד ולשמוח ג' ימים?

ואפשר לפרש באפן אחר, דהנה ידוע דכל ישראל ערבים זה לזה, ועל כל אחד מישראל יש חיוב לראות שכל אחד מישראל יקיים כל המצוות. ובפרט מצוה של תפלין. מוכא בבאור הלכה למשנה ברורה (סימן ל"ז סעיף ג'), שאם בן הבר מצוה הוא עני רח"ל, אז כל ישראל חייבים לקנות

לו תפלין מטעם ערבנות. ואם אחד לא השתדל לקנות לו תפלין, נחשב לו כמו שהוא לבד לא הניח תפלין. וידוע דאם אחד הלוח מאחד חמשה אלפים דולר, ויש לו שני ערבים על זה. אם הלוח לא שלם אז הערב צריך לשלם. וכן הוא בכל מצות התורה שכל אחד ערב בעד כל אחד מישראל, ואם יש עוד ערב על הסכום הזה החוב מתחלק לפי הערבים. ולכן אפשר להבין השמחה של החכמים שלקחו חלק בשמחת הבר מצוה, כי כל אחד הרגיש שבא עוד ערב שיקח חלק מהערבנות שהוא חייב. [וכמו שאמר החידושי הרי"ם זי"ע"א]

ולפי זה אפשר לפרש שהשמחה שלהם היתה על שהרגישו גודל שמחת השם יתברך כשעוד יהודי משתתף בערבנות, ובפרט בן של אותו צדיק הרשב"י זי"ע, לכן שמחו אתו ביחד ג' ימים.

עוד אפשר לפרש, דהנה איתא במשנה, על ג' דברים העולם עומד על התורה ועל העבודה ועל גמילות חסדים, ובג' ימים אלו עשו לכל יום שמחה על אחד מג' עמודי עולם. יום הראשון היה על התורה ולמדו סתרי תורה בעניני מצות תפלין כמבאר בזה"ק וכו'. יום ב' היה בחינת עבודה - עבדו את ה' בשמחה, וביום ג' היה בחינת גמילות חסדים שרשב"י היה עומד ומשמש לכל אחד ומחלק אכילה ושתייה כמו שעשה משה רבנו עליו השלום ואברהם אבינו שהיה מרבה בחסד, ובפרט לחנף את חתן הבר מצוה בג' עמודי עולם אלו.

וכמבאר בספר הברית (חלק ב' מ' י"ב פרק ח') שהכנסת אורחים גדולה היא מאד בעיני ד', ולא די שאין קץ לשכר מצוה זו בעולם הבא, אלא אף גם זאת כל הצלחה בעולם הזה רגיל לבוא על ידי מצוה זו, ולא נתבשר אברהם אבינו עליו השלום על בנים אלא על ידי מצוה זו, ולא נצל לוט מתוך מהפכת סדום אלא על ידי מצות הכנסת אורחים, ולא זכתה השונמית להוליד בן אלא על ידי מצוה זו, ומצוה זו אדם אכל פירותיהן בעולם הזה והקרן קיימת לעולם הבא, ואין אליהו הנביא זכור לטוב רגיל לבוא לברך את האדם בהצלחת עולם הזה בעשר ובכבוד ובנכסים אלא על ידי מצוה זו, עין שם.

ולכן היה צריך לזה ג' ימים, שג' דברים אלו הם קיום העולם. ורק צדיקים גדולים וקדושים זוכים לג' דברים אלו.

מזל טוב מזל טוב לסבים והסבתות והאבא והאמא ולכל המשפחה. ברכה מיחדת לזה שהסבא זכה וזוכה ללמד עם בחור הבר מצוה כמה פעמים בשבוע זוהר הקדוש. ה' יתברך יעזר שירונו ממנו ומכל הילדים הרבה אידיש נחת, ויזכו לגדלו לתורה ולחפה ולמעשים טובים. מתוך בריאות אשר ועשר. ומשמחה זו ישפע השמחה האמתית של הגאולה שלימה במהרה בימינו אמן.

ספר זוהר השבת – לאבות ובנים, זקנים עם נערים
עם לשון הקודש – מנוקד מפסק ומחולק לקטעים
מסדר על הפרשיות

ספר הזוהר הקדוש חק לישראל דף היומי
עם לשון הקודש – מנוקד מפסק ומחולק לקטעים
מסדר על הפרשיות

